

Universitätsbibliothek Paderborn

**Theodōritu Episkopu Kyru Kai Eyagriu Scholastiku
Ekklēsiastikē Istorya, Eklogai Apo Tōn Iсториōn
Philostorgiu Kai Theodōru**

Theodoreetus <Cyrrhensis>

Mogvntiae, 1679

XXIV. De Iberorum conversione ad fidem.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14162

Ecclesiasticae Historie Lib. I.

55

τὴν θεόσδεν χάριν. Δποτοικαῖς γὰρ κεχρι-
μένης θαυματεργίαις, τὰς αἰνιλέγειν τοῖς λα-
γοῖς πάρωμένες εἴθηρεν. Εἴ τερεις εργία μαρ-
τυρεσσα τοῖς λεγομένοις, παμπολλας καὶ
εκάστην ἡμέραν ἐγώντερος.

A Divinâ adjuvante gratia studiose excoluit. Apostolicis enim miraculis editis, eos, qui doctrinæ suæ contradicserent, capiebat: & signorum efficacia dictis illius fidem atq; auctoritatem adstruens, plurimos quotidie lucrabatur.

K_εΦ. κδ'.

Περὶ τῆς Ἰεράων φράστην ἐνεῖσθαι ποδηλατα.

Ι Νδῶμεν ἐν ὁ φρεμένι θερές θεογνώσιαν ἔχει ποδηγός. Κηρας ἕκ τὸν αὐτὸν χρόνον, γαπὴ δοξαλωτός θερές τιλάληθαν ἐξενάγησεν αὖτις τοφεσευχή μὲν ἔχειτο δίλεκτη. ἐνύπτιον διεργάτης τοφεσευχή μαλακή, σάκης ἐπιτράπεδος καθηπλωμένος. τεψφίλιον ἀκέσαι τὴν τιτελανόμιζεν. εἶται ὁ πόνος, οἰών Δητος οικῶν αὖτις μεταδέδωκε χαροπιάτων. ἐπειδὴ γὰρ οἱ βάρεβαροι τῆς ιατρικῆς σπανίζοντες ἐπιτημένοις, εἴωθαστον ἀρρώστηνες πρέστες αλλήλας φοιτᾶν, καὶ τοῦτον ἢδην νεοσπικοτανούμενον ἀρρώστιας ἀπαλλαγήτων, μαντάνειντο ύγειας τὸν τεόπον, ἀφικετεῖς γυνὴ πρέστες τὴν ἀξιέπανον αὐτῷ φερπον, πασίδιον ἀρρώστηνέχεσσα, καὶ μαθεῖν τὸ πεισμένον αὖτε οἰλεσσα. ἡ τοτολαβεσσα, καὶ εἰς τὴν ἐντὸν ἀνακλίνασσα, ἵκετευε τοντῷ οἴλῳ δημιούργον, νερόσαι καὶ λόσαι τὴν νόσον. οὕτω τὸν ικετεύειν δεξάμενος, παρέζεχε τελεύγειαν. συτελεθερίθωμασσα γαπὴ πολυτελεύτης γεγονεν. εδέγνωτη Βασιλέως ὄμοδυγα Τρεμηρημένον διέλαθε τολμανίκα ἡ αὐτὴν μετεπέμψασθε, ταύτην γὰρ κατέχει πατέας. η το μετείχοντες οἰκειόν τοφεσευμένην τῷ φροντιμαν, τὸ βασιλίδος τὴν αἵτησιν έχειτο. αλλ' οὐτοῦ τοῦ χρείας ἀπεινίν βιαζόμενόν την Σασιλικὴν ἀξιανείς νενλαβεῖν έχειτο προσεν, αλλ' αὐτῆπερέτην δοξαλωτὸν ἔδραμεν. ή τὸ πάλιν ἐπιτῆς ἐντελεῖς ἐνυπτίας αὐτὴν κατακλίνασσα, φαέμανον αἰλεξίκακον τοφεσευτινοχετῷ πάσι τῷ τοφεσευχήν. η τὸ βασιλίδις θερεπείας μιατὸν τοφεσεκόμιζεν, οὐν ἐνόμιζεν αἰξιόκτητον χευσόν καὶ ἀργυρεον, καὶ χιτῶνας καὶ ἀμπελκόνας. Κόσσα τὸ βασιλικῆς εστὶ δώρα φιλοτιμίας. η τοῦ θείας γυνὴ τέτων ἐφυμηδεῖδες μέλαν τὴν ειδησμιδὸν, τὴν τὸν ἐντεβείας ἐπίγυνωσιν. Σπερροεφερεν, ως ἐννη, τὰ θεία παιδεύματα, καὶ θεῖον ἀνεγνεῖαι παρεγνυμάτεων τῶν

Ac Indos quidem Frumentius ad Dei cognitionem deduxit. Iberis vero per idem tempus captiva mulier viam ad veritatem monstravit. Hac enim assidue orationi vacabat. Ac pro lecto quidem mollique stragulo, faccum humi expansum habebat; pro summis autem deliciis jejunium. Hujusmodi exercitatio, Apostolica ei dona conciliavit. Nam cum Barbari ob artis medicæ apud ipsos penuriam, ubi in morbum inciderint, moris habeant se semutuo adire, & ab iis qui jam antea ægrotaverint, ac morbo liberati sint curationis modum requirete, ad mulierem illam summa laude dignissimam accessit femina quædam cum infirmo puer, postulans quid factò opus esset. Illa acceptum puerum cùm in lecto collocasset, Deum omnium auctorem orare coepit, ut proprius esset ac morbum depelleret. Statimque admissa preicatione Deus salutem ægro restituit. Exinde admirabilis mulier omnium sermone celebrata est: adeo ut ad ipsam quoque Regis uxorem fama ejus rei pervenerit. Illa igitur statim ad se accersit mulierem. Nam & ipsa gravi quodam morbo vexabatur. Verum illa modicè de se ipsa sentiens, Regina postulatis parere detrectavit. At Regina, urgente morbi necessitate, Regiam dignitatem minime consideravit, sed ipsa Dad mulierem captivam perrexit. Illa cùm rursus in vili grabato Reginam collocasset, salutare medicamentum morbo adhibuit precationem. Regina igitur curationis mercedem eam obtulit quam expetendam esse censebat; aurum scilicet atque argentum & tunicas ac pallia, & quæcunque alia Regalis magnificientia largiri solet. Sed Divina mulier, nihil sibi opus esse dixit hujusmodi rebus: pro magna vero mercede habituram se, si veritatem agnoscerer. Simul Divinis eam disciplinis, prout poterat, eruditivit: utque Christo, qui ipsam sanaverat, sacram

C A P. XXIV.

De Iberorum conversione ad fidem.

templum extrueret hortata est. His audiatis, Regina ad palatium redit. Ac statim quidem maritum tam subita curationis admiratione percult. Deinde vim ac potestatem Dei, quem captiva mulier colebat, exposuit. Utque solum illum Deum agnoscere, cique templum extruere, & universam gentem ad cultum ejus traducere veler, hortata est. At ille, miraculum quidem quod in uxore patratum fuerat, plurimum laudavit: templum vero aedificare abnuebat. Brevi de hinc tempore interiecto, ad venandum egressus est: sed clementissimus Dominus, ut olim Paulum, sic illum venatus est. Nam caligo repente oborta, eum ulterius progrederi vetuit. Ac venationis quidem comites solaribus radiis more folito fruebantur. Ipse vero solus relictus, cæcitatis vinculis constrictus tenebatur. In has redactus angustias, viam salutis inventit. Statim enim recordatus incredulitatis suæ, & captivæ mulieris Deum adjutorem sibi invocans, cæcitatis tenebris liberatus est. Et ad mirabilem illam captivam profectus, rogavit ut extruendi templi formam ostenderet. Tum vero is qui Beselelem architecturæ peritia instruxerat, isti quoque mulieri tantam gratiam indulxit, ut Dei templum delinearet. Et illa quidem formam operis describebat: Illi vero, fodiebant atque extruebant. Postquam absolutum esset aedificium, testumque impositum, solique jam sacerdotes desiderarentur, istud quoque Divinæ mulierë levè negotio expedivit. Persuasit enim gentis illius regulo, ut ad Imperatorem Romanum legationem mitteret, peteretque ab eo, ut pietatis doctorem ad ipsos mitteret. Rex igitur consilium mulieris amplexus, legatos ad Imperatorem misit. Imperator vero cum legationis causam intellexisset: erat hic Constantinus, pietatis amator ardentissimus, legatos summa cum humanitate exceptit: & virum fide ac prudentia, & sanctitatem virtutem exornatum, & sacerdotiali dignitate conspicuum, cum donis quamplurimis ad gentem Iberorum misit, qui præco illis esset Divinæ cognitionis. Et Iberis quidem postulantibus Imperator in huncmodum prospexit: corum vero qui in Perside erant Christianorum, sua sponte curam suscepit. Nam cum illos ab impiis exagitari didicisset, & Regem Gentis illius nihil non

σεσωνόπ χριστῷ. τέτων ἐμένη αἰχματα, καλέλαβε τὰ βασιλίδα. καὶ προσανίκα μὴ ἔξεπληξε τὸν ὄμολυγα τὸ σωμα τῆς θευτερίας. ἔτα τὸ θεῖ τῆς αἰχμαλώτης δύναμιν ἐδήλατο. καὶ παρεκάλεστον μόνον εἶδεν θεὸν, καὶ νεών αὐτῷ προσκυνασται, καὶ ἀπαντεῖς τῷ αὐτῷ θεοφάνειαν μεταδεῖν τὸ ἔθνος. ὁ δὲ, τὸ μὲν εἰς τῷ ὄμολυγα ταῦτα γενθρυμόν διφέρει τὸν ἡ νεών σὸν ἥψελε δειμαλός. ὅλη γὰρ διελθὼν τῷ χρέων, αὐτὸς μὲν εἰς θηρευτὴν ἔτην. ὁ δὲ φιλάνθρωπος αὐτὸν διεπότης καὶ τὸν παῦλον ἐθήρευσε. Σόφος γὰρ αὐτὸν ἔξαπτον τρεπτεσσών, σὸν εἴδα παῖδερω τρεπτεσσών. Καὶ εἴδα παῖδερω τρεπτεσσών. Καὶ τὸν παῦλον ἀπολλάγει τὸν οὐρανόν. Καὶ τὸν αἰξιάγαστον ἐκέντησεν καλαλαζεινδοειλατῶν, παρεκάλεστον δεῖξαι τῆς δικοδομίας τὸ φῆμα. ὁ δὲ τὸν βεσελεηλητῆς δερχιτεκτονῆς οὐρανός εμπλήσας, καὶ ταῦτα ἡξίωσε χάρετος. αἱ τὸν θεῖον διαγεγένεψαι νεών. καὶ μὲν διέγεγένεψαι. ὁ δὲ ὄρυσθον τε καὶ ὀκοδόμαν, καὶ ὄργφος ἐπετέθη, καὶ μόνοι ἐδεῖτο τῶν ιερεών, ἔνερε καὶ τέττα τρόφην ταυματία γυνή. ἐπεισ γὰρ τὸν θεῖον ἥψελον, τρέψετον τὸν οὐρανόν ταῦτα βασιλέα, καὶ αἰτήσαι πεμφθῆναι οὐρανούς διδάσκαλον ἐνσεβείας. ὁ μὲν ἐνδεξάμενος τὸν εἰσηγητὸν, σὺν τρεπτεσσομένῳ εξέπεμψεν. ὁ δὲ βασιλεὺς τῆς αἰτήσεως τῶν αἰτηματῶν, κατεβαίνει τὸν ὄπη τῆς ἐνσεβείας θεομότατος ἐραστῆς φιλοφρεσοῦντος μὲν παμπόλης σὺν πρέσβετος ἡξιωσεν ἄνθρακα πίστην καὶ συνέστη καὶ βιώσας μενον, καὶ τὸ δερχιερωσύνης ἡξιωμάτων, κηρυκατεδεῖτο τὸν θεογνωσίας εξέπεμψε. μὲν δώρων ὅτι μάλιστα πλείστων. ταῦτα μὲν γάρ τῆς παρουσιας σὺν τῆς προσειδήσεως σὺν ἥπηκότας ἡξιωσε. τῶν δὲ προσειδήσεων ἐνσεβείας τροφίμων, αὐτομάτως παρεύοντα πατῶν γάρ αὐτῶν ταῦτα μοναδῶν εξελαύνετο, καὶ τὸν ἐκείνων βασιλέα

τῇ πλανή δεδηλωμένον πανθόδαπάς αὐτοῖς
καθίσιν ἐπιβελάς, ἐπέσεις, καὶ σῶμαν
ἀντεῖαι, καὶ εὖσεβεντιμῆς δηλώματον
αἰτῶν. αἷμαν δὲ τὴν τῇ γεγενέθρῳ παχ-
δωπιδεῖται γεγμαῖσα.

Κεφ. κε.

Ἐπιστολὴ τῇ βασιλίᾳ καυστατίῳ πρὸς σαβύρου η βασιλέα
περσῶν, οὐδὲ τῷ γεγενέθρῳ γραφεῖσα.

THν θέαν πίσιν φυλάσσων, τῇ τῆς αἰλη-
θίας φωλὸς μεταλαγχάνω. τῷ δὲ αἰλη-
θίας φωλὸς ὁδηγόρῳ, τὴν θέαν πίσιν ἐπι-
γινώσκω· τογάρβοι τέτοιοι ὡς τεργύματα ^B
βεβαιοῖ, τὴν αὐγαστίων θρησκέων γνωσίω
διδάσκαλον τῆς ἐπιγνώσεως Γάγιοστας θεός
ταῦτην λαζαρίαν εχόν ὄμολογό. τέττας θεός
τὴν δύναμιν σύμμαχονέχων, ἐπιτῶν τε εξέ-
των τῇ ὀκεανῷ Δρέξαμψῳ, πάσταν ἐφεξί-
την δικαιομένων βεβαιοῖς σωτηρίας ἐλπίσι διῆ-
γεισα. ὡς ἀπαντὰ σάτα ἵστο τοστοῖς τυ-
ρεῖνοις δεδηλωμένα, ταῖς καθημερεναῖς
συμφοραῖς ἐνδόντα, σύστηματα εἴεντα, ταῦτα
καθεστατόντα τὴν τῷ ποντῷ ἐκδικίαν, ὥστε
ἐκ τίνος θεραπείας αἰνάζω πυρθῆναι. τέτοιο
τὸν θεὸν πέσεσθέντα. ἢ τὸ σημεῖον δὲ τὸ θεωρίαν
κείμενός μη σρέος ὑπὲρ τῶν ὄμων φέρει, η
ἐφ' ὅπερ ὁ ἀν τῷ δικαιός λόγῳ παρακαλεῖ,
καλεσθεῖν). Ηδὲ ἀντὶ τοῦ ἐμέων τελεφανέστι
τερπαῖος ταραχίνα τὴν χάριν αἰνιλαμ-
βανών τέτοιον τὸν θεὸν αἰθανάτω μήνητιμέν
ὄμολογό. τέτοιον αἰχραφνεῖν καθαρεῖ δια-
νοίᾳ. Σὺ τοῖς αἰνιλαμβανόντας τούτους τούτους
μη πάντα μαθελυτόν, καὶ στιάς αἰνεῖς
καὶ δηπολεπταῖς, πάσταν τῇ γεωδότα μηποδό-
ντας εἰκόνων. οἱς πάστιν αἰθέμιος καὶ ἀρρῆν ^D
πάντα χαρουμένην, πολλαῖς τῶν ἐντῶν καὶ ὅλα
γένη καλεόρηψε, τοῖς κατιωτῷ μέρεσι παρα-
δέσα. οὐδό τῶν ὄλων θεός, πενούσα τῶν ἀν-
θρώπων διὰ φιλανθρωπίαν οἰκείαν, χείας
ἀνεκα εἰς τούμφαντας παρῆγε, ταῦτα περ-
τὴν ἐκάτεπιθυμίαν ἐλκεῖς καὶ δαμως αἰνέ-
χε). καθαραὶ δὲ μόνες διανοιαν τῷ ψυχεῖ
αἰκινόδωτοι παρανθρώπων αἰπατεῖ, ταῦτα
δρεῖται καὶ εὐτελείας περάξεις σὺ τέτοιος ταῦ-
ματος. ἐπιεικέας γρηγορίου μερόγην ^Θερ-
γοῖς δρέσκειαι, πέμπεις φιλῶν, μισῶν εὖ

A infidiarum aduersus eos moliri, litteras ad eum scripsit, quibus tum ad pietatem amplectendam eum hortabatur, tum ut pietatis cultores honore afficeret postulabat. Verum epistola ipsa Imperatoris, qui eam scripsit, studium ac providentiam melius declarabit.

CAP. XXV.

*Epistola Imperatoris Constantini ad Saporem
Regem Persarum, pro Christianis
scripta.*

Ego quidem Divinam custodiens fidem, lucis veritatis particeps sum: & veritatis fidem præviā lequens, ad divinæ fidei notitiam pervenio. Hac ratione sanctissimam, ut res ipsæ confirmant, religionem agnoscens, ejus cultum milii magistrum esse profiteor ad sanctissimi numinis notitiam hauriendam. Hujus ergo Dei auxilio fulitus, ab ultimis Oceani progreßus finibus universum terrarum orbem ad firmam spem salutis crexi. Adeo ut provinciæ omnes, quæ tot tyrannorum dominatione oppresſæ, & continuis attritæ calamitatibus propemodum defecerant, reipublicæ vindicem tandem nauctæ, velut quibusdam medicinae fomentis restituta sint. Hunc ego Deum prædico, cujus vexillum Deo dicatus exercitus meus humeris gestat, & quo aquitatis ratio postulat, fertur, & ob hac ipsa celeberrimas victorias illico refert pro mercede. Hunc Deum sempiterna memoria coli à me profiteor. Hunc in altissima lede possum, pura & candida mente contemplor. Hunc flexis genibus invoco, omnem, abominandum, cruentum avertans, & odores insuaves ac detestandos; omnem deniq; terrenum fulgorem procul fugiens: quibus omnibus quasi sorribus pollutus sceleratus ac nefandus superstitionis error, multos Gentilium, totasque adeo nationes ad ima tartara detrusit. Etenim quæ summus omnium Deus pro sua erga homines benignitate atque providentia, ad communem uifum protulit in lucem, ea ad cuiusq; libidinem rapi haudquam sustinet. Sed puram duntaxat mentem & animum immaculatum ab hominibus postulat, hisque virtutis & pietatis actis quasi librâ quadam expendit. Quippe modestia & mansuetudinis operibus delectatur; mites diligens, turbarum auctores odio habens. Et

H